

Seminar jedan... (Ali nek' se počne!)

„Samo onaj koji je pozvan i voljan da uspostavlja budućnost može vidjeti konkretnu istinu sadašnjosti“ (G. Lukács: Povijest i klasna svijest, „Naprijed“, Zagreb, 1970, str. 301)

Posredstvom republičkih stručnih glasila i cirkularnim raspisima zainteresovana javnost je upoznata s tim da su Republički zavod za unapređivanje vaspitanja i obrazovanja, Zavod za unapređivanje vaspitanja i obrazovanja u Beogradu i Fakultet za fizičko vaspitanje u Beogradu, uz saradnju sa Savezom društava pedagoga fizičke kulture Srbije i Beograda, organizovali 27. i 28. januara – u okviru „Januarskih dana prosvetnih radnika 1986“ – seminar za pedagoge fizičke kulture na temu **AKTUELNE STRUČNE I DRUŠTVENE PROTIVUREČNOSTI FIZIČKOG VASPITANJA I MOGUĆI PRAVCI NJIHOVOG PREVAZILAŽENJA!**

Od dubljeg je stručnog interesa skrenuti pažnju na genezu ovog seminara, odnosno ukazati na motive da seminar takvog programa bude uopšte – a pogotovu u okviru „Januarskih dana“ – i održan.

Neka se, najpre, kaže da je preliminarni predlog organizatora seminara – da se jedan nastavnik Fakulteta uključi u program ovog stručnog skupa s temom iz prostora etičkih dimenzija pedagoga fizičke kulture – na kraju, bio ne prosto modifikovan, već – tokom jednog posebno upriličenog i svestrano sprovedenog stručno-kolegijalnog dogovaranja i usaglašavanja – upravo **nadgrađen** (!) u tom smislu da su četiri nastavnika Fakulteta prihvatila obavezu da sami, svojim predavanjima, ispune ceo program planiranog seminara.

Neka, odmah uz rečeno, bude naznačeno da su savetnici dva zavoda – organizatora seminara, kao izvršioci priprema za nj, pokazali u tom svom odgovornom poslu dostojnu meru stručne širine i društvene hrabrosti (!) prihvatajući predlog Fakulteta! Valja to tako reći jer je predlog bio, ako ne baš rizičan, svakako neočekivan i apartan u meri da bi kod funkcionera sužene stručne optike spontano generirao nevericu – uprkos, eventualnim ličnim uvažavanjima svakog od nastavnika koji su im se ponudili **kao ekipa** (!).

Neka se, najzad (iako ne poslednje po važnosti), dometne da se ta četvoročlana ekipa nastavnika Fakulteta, tim svojim predlogom, svesno podvrgla jednom osobenom testu, iskušavajući, naime, svoju perseveraciju da četiri časa izlaže o jednoj temi koja se ne očekuje, šta više, temi za koju bi se, mirne duše, moglo reći da joj je pozvani auditorijum otvoreno nenaklonjen. Ovome, s posebnim isticanjem, treba dodati dogovorenu obavezu da svaki predavač – samostalno pripremajući i elaborirajući materiju svoje teme izlaganje koncipira i izvede saglasno jednom zajedničkom idejnom entitetu.

To je, zapravo, bio krupan konceptijski pomak (da se ne kaže „Kvalitativni skok“) seminara: da on ne bude – kao toliko puta do sada – jedna „smeša“ (međusobno problemski disparatnih) tema, već da se pojedinačna izlaganja (s) jedine međusobno, da sobom (dakle: tematski, ali i konceptualno i metodološki, te, najzad, i tehnički – verbalno i grafički) tvore određeno (idejno, ali i akciono!) **jedinstvo**, da, naime, ta izlaganja (p) ostanu jedno stručno–profesionalno „jedinjenje“ koje će takvim da se (o) drži i po završetku seminara – jer je ovaj procesiran svešću o sursi, o njegovoj celini i o unutrašnjim međuzavisnostima delova koji ga čine. (Nije nevažno spomenuti još jedan značajan elemenat koncepta seminara: predavači su prihvatili obavezu da svoja izlaganja stave na sud široj stručnoj javnosti prilagođavajući ih za objavljivanje u stručnom časopisu.)